

KING OF ENVY

AZ IRIGYSÉG

ANA HUANG

Mindene megvolt, amit csak akart... kivéve őt.

Veszélyes. Befolyásos. Zárkózott.

Vuk Markovic megrögzött embergyűlölő. A sebhelyes arcú milliárdos csak akkor szólal meg, ha elkerülhetetlen, és a szűk, megbízható körén kívül senkivel sem tart fenn személyes kapcsolatot. Ez alól egyetlen kivétel van: Ayana. A gyönyörű szupermodell, aki a megszállottságának tárgya, az igazi szépség az ő szörnyeteg szemében. Ő látta meg először. Ő akarta először. Ayana mégis az egyetlen barátjának menyasszonya lett – és ahogy közeledik az esküvő, Vuk lelkét a hűség és a vágy szinte kettészakítja. Úgy lenne helyes, ha Ayana az övé lenne... De ahhoz, hogy megszerezze, mindent kockára kell tennie.

Gyönyörű. Sikeres. Elbűvölő.

Kívülről Ayana Kidane a szupermodellek tökéletes életét éli. A szakma legjobbjai közt tartják számon, ráadásul most már New York egyik legkapósabb agglagényének a menyasszonya. De azt senki sem tudja, hogy az eljegyzésük csupán üzleti megállapodás, ami segíthet Ayanának megszabadulni az őt kizsigerelő modellügynökségtől. Egészen addig nem nehéz eljátszania a szerelmes menyasszonyt, amíg egyre jobban vonzódni nem kezd a vőlegény legjobb barátjához, aki a férfi tanúja is egyben. Kölcsönös vonzalmuk hamarosan perzselő szenvedélybe csap át, ami mindkettejük életét felforgatja.

De Vuk múltja utoléri a szerelmeseket. Vajon kettejük kapcsolata kibírja az ezzel járó veszélyeket?

Ana Huang

nevét többször láthattuk már a New York Times, a USA Today, a Sunday Times és az Amazon bestsellerlistájának élén. A Twisted-sorozat a legismertebb műve, és azóta is New Adult és kortárs romantikus regényeket alkot, igazi alfa-hímekkel, erős hősnőkkel, rengeteg szenvedéllyel és izgalommal. Könyveit több mint harminc nyelvre fordították le, és találkozhattunk már vele a Cosmopolitan vagy a People magazin lapjain, de a Good Morning Americában és a The Today Show-ban is. Imád utazni, a gyönyörű úti célokat szívesen beépíti történeteibe, és soha nem mond nemet egy jó chai lattéra.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Ez a könyv határozottan az egyik kedvencem ebből a sorozatból. Azóta vártam rá, hogy megismerjem Vukot, mióta először megjelent, és valóban nem csalódtam. Ayana pedig igazán egyedülálló, és megértem, miért vágyik rá annyira Vuk. Egy arany szívű lány. Nagyon tetszett a történet felépítése, ez a regény egyszerűen fantasztikus.”

Amazon

„Elmondani sem tudom, mennyire jó! Ana Huang, ha ezt olvasod, tudd, hogy leborulok a karaktereid, az írásod és a szerelmi történeteid előtt. Vuk és Ayana tényleg elképesztőek. Annyira imádom őket! Nagyon tetszett a cselekmény is, mindig történt valami, és nagyon jól működik köztük a kémia.”

Goodreads

„Miután elkezdtem olvasni, nem is tudtam letenni. Alig két nap alatt végeztem vele, és istenem, ennél jobb nem is lehetett volna. Vuk valóban egy megkapó és összetett karakter a főbiájával és egyedi beszédmódjával. Összességében 10/10, tényleg ajánlom mindenkinek, aki szereti a romantikát!”

Barnes & Noble

„Nem számítottam rá, hogy ennyire meg fogom szeretni ezt a könyvet, a folyamatos fordulatok miatt nem lehet letenni. Mindenképpen újra elolvasom majd, és Ana, alig várom a következőt!”

Storygraph

**PASSION
VALOGATÁS**

ANA HUANG

KING
OF
ENVY
AZ IRIGYSÉG

—• részlet •—

1. FEJEZET

Ayana

Gratulálok! A társaság egyik fele legszívesebben ki-nyírna, a többiek pedig mindent megadnának azért, hogy cserélhessenek veled – suttogta a vőlegényem, és az ajkával finoman megérintette az arcomat. – *Ez azért nem semmi!*

– Nem vagyok biztos benne, hogy erre büszkének kéne lennem – sziszegtem a fogam között, miközben igyekeztem a mosolyomat továbbra is a helyén tartani, hiszen mindenki minket bámult. – Főleg az utóbbira nem.

– De igen, ha a jelenlévők szinte kivétel nélkül a divatvilág krémjét képviselik – mondta. – Egy ilyen közegben elérni, hogy irigykedjenek rád, az igenis nagy dolog, te, Év Modellje!

– Esküszöm – nevettem fel hangosan –, te büszkébb vagy erre a címre, mint én.

Ezt az amúgy valóban rangos elismerést egyébként már nyolc hónapja kaptam meg, de Jordan még most is léptenyomon felemlegette.

– Még jó! Hiszen ez is azt bizonyítja, hogy remek ízlésem van, nem? – kacintott rám. – Még ma is látom magam előtt, amikor Hank lelkesen magyarázta nekem, hogy egy washingtoni egyetemi bulin rátalált az „évszázad arcára”. És tessék! Nézd csak meg, hol tartasz most!

Az ügynököm neve hallatán kicsit megremegett a mosolyom, de gyorsan összeszedtem magam.

– Azért az egy kicsit túlzás, hogy az „évszázad arca” lennék, de az tuti, hogy ez a hely magasan veri az akkori, izzadságban úszó egyetemi bulikat.

Kortyoltam egyet a pezsgőmből, és körbepillantottam a kerten. Mi voltunk a házigazdák ezen a nyárvégi koktélpartin, amit a Jacob Ford, a Jordan nagypja által alapított ikonikus luxusáruház fennállásának ötvenedik évfordulójára rendeztünk.

Jordantól négy évvel ezelőtt kaptam egy hatalmas lehetőséget: mint modell, engem tett meg az áruház divatnagykövetévé. Az a kampány hatalmas siker volt, és mi tagadás, több kaput nyitott meg előttem, mint amennyit kétévnyi kilincseléssel és apróbb megbízások elvállalásával elérhettem volna. Egyértelmű, hogy a karrieremet a Jacob Fordnak és személyesen Jordannek is köszönhetem.

A mai összejövetelre egy csodálatos tetőkertet bérelt ki. Patakokban folyt a pia, a nap ragyogott az égen, és a vendégek fele – ki diszkréten, ki nyíltan – tényleg minket mustrált, és időnként a szájukat a kezükkel eltakarva sutyorogtak. És igen, Jordannek igaza volt: némelyikük a legszívesebben ott helyben a torkomnak esett volna.

A modellvilág nem ismer kegyelmet. Az elmúlt években szerzett hírnevem, valamint az a tény, hogy New York egyik legkapósabb agglagényével jegyeztem el magam, nem tett különösebben népszerűvé ezekben a körökben, ahol mindenki csak kolléga volt, barátok alig akadtak, *igaz* barátokat pedig még annál is ritkábban lehetett találni.

De hát ez egy ilyen élet. Mégis, néha eléggé elszomorít a gondolat, mennyire másképp is alakulhatott volna minden, ha nem vagyok ennyire reflektorfényben.

– Vigyázz! – húzta ki magát Jordan katonásan. – Raké-tatámadás jobbról. Légy résen, különben miszlikbe szaggat.

A félperces melankóliám úgy illant el, mint az italomban pattogó kis buborékok. Elfojtottam egy újabb nevetést, de azért komolyan vettem Jordan tanácsát: felkészültem a „becsapódásra”.

Orla Ford, a rendíthetetlen matróna valóban nehézsúlyú versenyző. Bár jog szerint Jordan a Jacob Ford vezérigazgatója, a részvények többségi tulajdonosa a nagymamája, és igazából ő a család feje. A Ford családot a Rhode Island-i birtokáról irányítja, és az, hogy Manhattan fele úgy is engedelmeskedik az akaratának, hogy ő maga vagy kétszáz mérföldre él a várostól, elég sokat elmond a jelleméről.

– Fiacskám, nem ti vagytok ennek a partinak a házigazdái? – kérdezte, ahogy közelebb ért. A nyolcvannégy éves, elegáns dáma virágmintás kosztümje éles kontrasztban állt a jellegzetes gyémánt-smaragd nyakláncával, bár így közelebbről mintha a kimerültség jeleit véltem volna felfedezni kissé beesett arcán. A keze is remegett egy picit.

Ennek ellenére büszkén kihúzta magát, és hunyorogva várta a választ.

– De igen, nagymama! – felelte Jordan, akinek a hangjából egy pillanat alatt elpárolgott minden vidámság.

– Akkor meg mit vihogtok itt a sarokban, mint a neveletlen kamaszok? Tessék a vendégekkel foglalkozni! – ciccegett Orla rosszallóan. – Dante és Vivian Russo is itt van. Meg Stella Alonso is. Indulás! Tessék beszélgetni velük, gyerünk! Az ilyen partikon az ember kapcsolatokat épít! Most már eljegyeztétek egymást. Enyelegni ráértetek utána is.

Ettől az *enyelgős* szövegtől nekem egyből lángba borult az arcom, de Jordan engedelmesen letette az italát az asztalra,

és már el is oldalgott. Én is épp indulni készültem, de Orla megállított.

– Hohó! Várj csak egy kicsit, drágám! – mondta, és végigmért azzal a szigorú pillantásával. – Na jól van! Te tényleg nagyon szép vagy.

– Köszönöm! – feleltem büszkén. Orla nem szokta csak úgy osztogatni a dicséreteket.

Egy könnyed, sáfránysárga koktéluha volt rajtam, természetesen a Ford legújabb kollekciójából. Selymes, vasalt hajfűrtjeim lágy hullámokban omlottak a vállamra, az új tűsarkúmnak köszönhetően pedig még az egy nyolcvanas Jordannél is magasabbnak látszottam. Amúgy a cipő röhejesen drága volt, de egyszerűen képtelen voltam ellenállni neki.

Mindenkinek megvan a gyengéje. Nekem kettő is jutott: a cipők és a parfümök. Ja, meg kötni is imádok, csak mivel a kötéseim valahogy mindig totál bénára sikerülnek, *erről* a hobbimról még senkinek nem beszéltem.

– Nos, azért akartam szót váltani veled, mert felettébb ritkán találkozunk – folytatta Orla. – És tudom, hogy te és Jordan már jó ideje jegyben jártok... tizenhat hónapja, ha jól számolom, de ami azt illeti... – Egy pillanatra elhallgatott, és láttam, hogy kicsit nehezen veszi a levegőt.

Már épp kérdezni akartam, hogy minden rendben van-e, hogy hozzak-e egy pohár vizet, de a következő pillanatban gyorsan megrázta magát, és úgy folytatta, mintha mi sem történt volna.

– Szóval, hogy még nem volt alkalmam igazán üdvözölni téged a családban – mondta, és megfogta a kezem. – Az az igazság, hogy én már komolyan kezdtem aggódni, hogy Jordan sosem találja meg az igazit. Tudod, nekem ő az egyetlen unokám, és... hát igen, féltettem őt. Mert valahogy soha nem járt senkivel pár hétnél tovább. És attól tartottam, hogy ha végre be is mutat valakit nekem, az biztos valami feslett

nőszemély lesz, aki méltatlan lenne a családhoz. Ezért aztán képzelheted, mennyire örülök, hogy tévedtem, és téged hozott haza – paskolta meg a kezem. – Ti tényleg csodálatosak vagytok együtt. És biztos vagyok benne, hogy te vigyázol rá, és gondját viseled. – Nagyon őszintének tűnt, de szavai közt egyértelműen ott bujkált a szomorúság.

Igyekeztem nem tudomást venni a „feszlett nőszemély”-dologról – elvégre ő már a nyolcvanas éveit tapossa –, zavarodottságomat pedig próbáltam egy újabb mosollyal leplezni.

De hát Orla egyáltalán nem a szentimentális öregek közé tartozik. Amúgy meg tavaly az eljegyzési partin bőven volt alkalma üdvözölni engem a családban, amit meg is tett. Talán elfelejtette volna?

– Nagyon köszönöm, Orla! Te az eljegyzésünk óta mindig olyan kedves vagy velem. És tényleg örülök, hogy... mármint hogy nagyon izgatottan várom, hogy... szóval hogy tényleg családtag legyek.

Ha észre is vette, hogy kicsit összevissza beszélek, nem foglalkozott vele.

– Ez csak természetes, drágám. Tudod, mindenképp személyesen akartam ezt elmondani. Mert hát a lányomra nem bízhatok ilyesmit. Ő folyton csak a pénzemet költi meg mindenféle agyatlan szeretőket szed össze... – Nahát! – pillantott oldalra. – Ott van Buffy Darlington! Ne haragudj, de muszáj üdvözölnöm!

Azzal még egyszer barátságosan megpaskolta a kezemet, és lelépett.

Én meg pislogva bámultam utána. Ez most mi a franc akart lenni?

– Hé, mi történt? – jelent meg újra Jordan mellettem. – Ennyire borzalmas volt? – Imádta a nagymamáját, ugyanakkor rettegett is tőle. – Mondott valami rosszat? Leszólta a cipődet, mert magasabbnak látszol benne nálam? Tudod,

ő nagyon kényes az ilyen látszatlolgokra. Nem szép, ha a nő magasabb a férfinál, meg hasonlók...

– Na ja, de én mezítláb is százhetvenöt centi vagyok, úgy-hogy ez van, bocsi! – vágtam vissza. – De nem, nem a cipőmről volt szó – mondtam, és röviden összefoglaltam neki az iménti beszélgetést. – Egyébként, nem akarom az ördögöt a falra festeni, de szerinted biztos, hogy jól van? Elég sápadtnak tűnik, és a keze is remeg.

– Persze, ne aggódj! – mondta Jordan, de azért egy kicsit ő is ráncolta a homlokát. – Biztos kutya baja. Csak a múlt héten még influenzás volt, valószínűleg nem heverte ki rendesen. De ezt a partit a világért sem akarta volna kihagyni. Imádja, hogyha henceghet a céggel meg az esküvőnkkel! – Azzal felhajtotta a skót whiskyjét. – Apropos, ne feledd, pénteken vacsora Vukkal. Megbeszélünk pár dolgot az esküvővel kapcsolatban. West Village-ben foglaltam asztalt, abban az új francia étteremben.

Vuk Markovic és Jordan lakótársak voltak annak idején, amikor egyetemre jártak, és Jordan őt kérte fel tanújának és nászagnak. Én nem ismertem közelebbről, de az tuti, hogy az eddigi találkozásaink nem voltak éppenséggel szívélyesek. Sőt, szinte biztos voltam benne, hogy ki nem állhat.

Bár fogalmam sincs, miért. Én mindig kedves és udvarias voltam vele, és sosem adtam hitelt azoknak a pletykáknak, hogy a nagy hatalmú vezérigazgató talán nemcsak a világ legnagyobb szeszipari cégének irányításával foglalkozik, hanem mindenféle kétes ügyletekben is benne van.

Jordan volt az egyik legjobb fej fickó, akivel valaha találkoztam. A Jacob Ford kampány alatt elég jól egymásra találtunk, és azóta vagyunk jó barátok. Csak nem kér fel olyasvalakit nászagnak, aki nem talpig becsületes, nem?

– Péntek, West Village. Vettem – mondtam. – Amúgy az kicsit meglepett, hogy a mai partira nem jött el.

– Valóban? – nevetett fel Jordan elég szkeptikusan. – Tudod jól, hogy Vuk ki nem állhatja az ilyen összejöveteleket. Szerinte a pokol hetedik bugyra nem más, mint egy gála, ahol mindenki frakkot visel, és élő zenére táncol.

Mosolyogtam.

– Nem tudom. Szerintem ez kicsit változott. Idén már sokkal több ilyen eseményen látták. Még a *Mode de Vie* múlt havi portréjában is írtak erről.

– Az igaz, de nem hinném, hogy sokáig bírni fogja. Tudod, Vuk csak annyira vesz részt az efféle eseményeken, amennyire az üzlet megköveteli. Egy ilyen koktélpartiból pedig nem profitál semmit... Baszki! – sziszegte valamivel halkabban. – A nagymamám már megint rosszallóan bámul ránk. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha gyorsan keresek valami „fontos” embert, akivel dumálhatok, mert a végén még jégcsákánnyal fog rám rontani. Majd a parti után találkozunk, mert ma már nem mutatkozhatunk együtt, különben megint hallgathatjuk, hogy micsoda borzalmas házigazdák vagyunk.

– Értettem! – Erre még ünnepélyesen kezet is ráztunk, a szánk sarkában pedig ott bujkált az alig látható mosoly. – Sok szerencsét, közlegény! – mondtam. – Találkozunk odaát!

Jordan kurtán tisztelgett, majd kötelességtudóan elvegyült a tömegben. Én meg belekortyoltam a pezsgőmbé, és megindultam Stella Alonso felé, aki a férjével érkezett.

Közben ismét elhaladtam Orla mellett, akinek a szavai még ott visszhangoztak a fejemben.

Ti tényleg csodálatosak vagytok együtt. És biztos vagytok benne, hogy te vigyázol rá, és gondját viseled.

Valóban nagyra tartottam a véleményét. Sokan ijesztőnek tartották – valljuk be, nem minden ok nélkül –, de a magánéletben sokkal kedvesebb volt, mint amilyennek a világ felé mutatta magát.

Egy röpke mosolyt villantottam felé, és próbáltam elfojtani a gyomromban bizsergő büntudatot.

Mert tény, hogy Orla elismerését kívívni valóban nem semmi, de van egy olyan érzésem, hogy rögtön megváltozna rólam a véleménye, ha megtudná az igazat, azazhogy az unokájával kötött eljegyzésem csak színjáték.

2. FEJEZET

Ayana

Azon a pénteken, ahogy ígértem, megjelentem a Jordan által megnevezett új francia étteremben. A konyha valóban isteni volt, de sajnós még egy Michelin-csillagos fogást is nehéz élvezni, ha a veled szemben ülő fickó ki nem állhat.

Oké, konkrétan nem mondta ki, de attól még szinte *tá-pintani* lehetett azokat az ellenséges hullámokat, amelyek áradtak belőle, és minden lelkierőmre szükségem volt, hogy ne zsugorodjak össze hangyaméretűre a pillantásától.

Belekortyoltam az ásványvizembe, és igyekeztem kerülni vele a szemkontaktust, amíg Jordan lelkesen mesélte neki az esküvővel kapcsolatos előkészületeket.

– Na szóval, megszereztük az írországi kastélyt, Katrakis rendes volt – mondta, mit sem sejtve az asztalra telepedő feszültségről. – Hétszáz vendég lesz, az egész öt napig tart, utána meg itt, Amerikában lesz az etióp szertartás. Az év esküvője lesz, és mindketten teljesen odáig vagyunk, ugye, édesem?

– Abszolút – mosolyogtam.

Bár a gondolat, hogy csaknem egy teljes hetet tölthetek majd hétszáz olyan ember társaságában, akik közül szinte senkit sem ismerek, nem igazán dobott fel. És akkor még nem is számoltam azt a több száz főt, akiket a szüleim hívtak meg a washingtoni fogadásra.

De hát ez van, nekem most szépen játszanom kell a boldog menyasszony szerepét. Ebben egyeztünk meg. Jordannek feleség kell ahhoz, hogy megkapja az örökségét, nekem meg pénz, hogy kiléphessek egy olyan előnytelen szerződésből, amit pár évvel ezelőtt ostoba módon azért írtam alá, mert úgy gondoltam, hogy ezzel segíthetek a családomon.

Ötmillió dollárt kapok előre azért, hogy öt évig játszom a szerepet Jordan feleségeként, plusz további ötmilliót a végén, amint Jordan megkapja az örökségét. Mindketten jól járunk.

Csak tudnám, hogy akkor meg miért rándul görcsbe a gyomrom állandóan, amikor csak eszembe jut a közelgő szertartás!

– Már majdnem mindenki visszajelezett, hogy jön – szólt meg most Jordan, alig hallhatóan az éttermi zsvajban. – Amúgy kösz, hogy elvállaltad a legénybúcsú szervezését. Tudom, hogy az ilyen bulikat... hát, szóval hogy... nem igazán kedveled.

Csend.

Még mindig csak csend.

Végül vettem a bátorságot, és felpillantottam az asztal túloldalára, ahol a násznagy úgy trónolt, mint egy hatalmas, csupa izom, csupa heg kolosszus.

Vuk Markovic.

A Markovic Holdings vezérigazgatója, a Valhalla Club irányítóbizottságának elnöke, és kétségkívül a legijesztőbb férfi, akit valaha láttam.

A maga százkilencvenkét centijével még ülve is jóval magasabb volt nálam. Azokból a szigorúan összepréselt ajkából és az arcát átszelő vad hegből valami csendes veszély sugárzott, mégis, engem leginkább a pillantásától rázott ki a hideg.

A tekintetében nyoma sem volt érzelmeknek. A szeme annyira halványkék volt, hogy szinte már fehérnek látszott.

A másodperc törtrészéig egymásra néztünk, aztán Jordan felé fordult, és pár kurta kézmozdulattal válaszolt.

Én még középiskolás koromban megtanultam a jelnyelvet, amikor a nagynéném elvesztette a hallását, úgyhogy tökéletesen értettem, mit jelel Vuk.

Én vagyok a násznagy. Ez a dolgom.

Nem valami lelkes válasz, bár ami azt illeti, el sem tudtam képzelni, hogy Vuk valaha bármi iránt is lelkesedést mutasson. Komolyan, mintha jégből faragták volna a pasit.

– Tudom, de akkor is – mondta Jordan. – Nagyra értékelem. Mindketten nagyra értékeljük.

Megszorította a kezemet, én meg egy újabb műmosolyt erőltettem az arcomra.

Nem nagy ügy. Hiszen csak egy sima szerelmespár vagyunk, akik hamarosan összeházasodnak. Ez teljesen természetes. Ugyebár.

De láttam, hogy Vuk áll a hajszálnyira megremegett.

Megint rám nézett, de úgy, hogy most már tényleg a hideg futkosott a hátamon.

Az egyezségünket Jordannel hétpecsétes titokként kezeltük, senki nem tudott róla. Túl kockázatos lett volna bárkit beavatni, hiszen milliók múltak azon, hogy hitelesen tudjuk eladni a világnak a kapcsolatunkat, és bármennyire is utáltam titkolózni a családom előtt, rohadtul *kellett* az a pénz.

De ahogy Vuk ránk nézett, vagy inkább ahogy rám nézett, olyan érzésem támadt, mintha ő...

Ebben a pillanatban hangos telefoncsengés zavarta meg a gondolataimat.

Jordan ránézett a kijelzőre, és elhúzta a száját.

– Bocs, ezt muszáj felvennem – mondta, majd elengedte a kezemet, és felállt. – Mindjárt jövök. Ha a pincér kérdezi, nem kérek desszertet, oké, kicsim?

– Oké – feleltem, remélve, hogy a hangom valamivel természetesebben cseng, mint amilyennek én hallottam. Jóllehet amikor Jordannel kettesben voltunk, könnyedén tudtunk beszélni bármiről, de amikor mások előtt játszottuk a boldog párt, az valahogy nem igazán hatott spontánnak.

Ahogy Jordan otthagyt bennünket kettesben, kínos csend telepedett közénk.

– Na és... – próbáltam derűsen megszólalni, és közben már nem tudom, hányadszor kívántam, hogy Jordan bárcsak valami kevésbé félelmetes fickót választott volna násznagynak – ...miket tervezel a legénybúcsúra? Lesz póker? Meg sztriptíz-táncosnők? Nyugodtan megmondhatod, nem fogok kiakadni.

Nem sok kedvem volt az esküvőről csevegni, de más közös témát nem tudtam találni.

Vuk hűvösen végignézett rajtam. Egyik keze a poharat markolta, a másik az asztalon pihent. És isten a tanúm, hogy amióta megismertem, pedig annak már több mint egy éve, még egyszer sem beszélgetett velem. Úgyhogy nem volt valószínű, hogy épp ma akarna változtatni ezen.

Jól van. Eszerint ő sem akar az esküvőről dumálni.

Elfojtottam egy nagy sóhajt, és kellenetlenül bekaptam egy falatot a salátámból.

A következő pillanatban egy háromtagú család haladt el az asztalunk mellett. A kislány, aki úgy hétéves lehetett, megállt, és Vukra bámult.

– Anya, apa, nézzétek a bácsi arcát! – súgta nekik színpadiasan, amit persze mi is tökéletesen hallottunk, hiszen alig két lépésre állt tőlünk. – Miért ilyen?

– Ne bámuld a bácsit, Emily! – szidta le az apja. – Ilyesmit nem illik csinálni!

– De azok a sebek! Fúj, ez undorító!

– Emily! – villantotta a szemét szigorúan a lányára az anya is, majd zavartan ránk pillantott. – Kérem, ne haragudjanak, tudják, a lányunk... – De egy másik asztalnál épp ekkor hangosan felnevettek, és a szabadkozás végét már nem hallottuk.

A nő a kislány vállára tette a kezét, és határozott mozdulattal tolni kezdte a kijárat felé. Az apa követte őket, gondosan kerülve Vuk tekintetét.

Éreztem, ahogy hideg fém nyomódik a tenyerembe. Nem is vettem észre, hogy ilyen erősen szorítom a villámat.

Vuk azonban meg se moccant. Ha nem láttam volna az ajkán azt a finom rezdülést, komolyan azt hittem volna, hogy meg sem hallotta, mit mondott a kislány.

Hányszor bámulhatták meg így nyíltan, hányszor suttooghattak róla, hogy ilyen rezzenéstelen arccal viseli?

Korábbi bosszúságom hirtelen együttérzéssé szelődött. Nem tudtam, érdemes-e megszólalnom, hagytam hát inkább nőni a csendet, s közben azon tanakodtam, ugyan mit is mondhatnék.

Az arcán lévő hegeken túl Vuk nyakán égési sérülések is látszottak, amelyek az inggallérja alól kandikáltak ki. Ezek kevésbé voltak szembetűnőek, de annyira azért felhívták magukra a figyelmet, hogy az embernek muszáj volt kétszer is odapillantania.

A kislány viszont tévedett. Egyáltalán nem volt undorító. Ezek a hegek egyszerűen hozzátartoztak Vukhoz. Egyesek szeplősök, másoknak anyajegyük van, neki meg ezek a hegei.

Láttam, hogy Vuk ajka még jobban megfeszül.

Ha ennyire zavar a külsőm, nem muszáj itt végigülnöd velem a vacsorát. A kézmozdulatai olyan határozottak voltak, hogy az üveget is elmetszették volna. ***A világért sem akarom, hogy elmenjen az étvágyad.***

Totál elvörösödtem. Rajtakapott, hogy a sérüléseit bámulom. Pont úgy, mint az a kislány. Ebben igaza van. De ahogy a jellememről vélekedett, azon rohadtul felhúztam magam.

Most komolyan ennyire udvariatlannak, ennyire ostobának és felszínesnek tart, hogy vacsora közben a külsejét méregetem?

– Nem a külsőd miatt néztelek – mondtam. – Itt ülsz velem szemben, szerintem természetes, hogy időnként rád pillantok. Még csak nem is te jártál a fejemben.

Ez persze hazugság volt, de eszemben sem volt megosztani vele a gondolataimat. Volt egy olyan érzésem, hogy a szánsámat még az udvariatlanságnál is jobban utálná.

Alig észrevehetően felvonta a szemöldökét.

– Tényleg nem – szegtem fel az állam. – Írország járt a fejemben, és arra gondoltam, mennyire várom már az utazást.

Nem hiszem, hogy sikerült meggyőzőnöm.

Miért? Te már jártál Írországbán.

Erre aztán én húztam fel a szemöldökömet.

– Ezt meg honnan tudod?

Egy nyarat tényleg Dublinban töltöttem ösztöndíjasként. Még mielőtt felfedeztek, és otthagytam a Howardot, hogy teljes állásban a modellkedésnek szentelhessem magam. Nem volt titok, de azért nem is vertem nagydobra.

Rövid szünet után válaszolt.

Jordan említette.

Ezen egy pillanatig elgondolkodtam, de nem rémlett, hogy valaha is beszéltem volna Jordannek Dublinról, persze lehet, hogy tévedek. Az elmúlt másfél év kész örület volt számomra, minden összefolyt, és szinte már nem is emlékeztem, hogy mi volt azelőtt, hogy belementem Jordannel ebbe az érdekházasságba.

Igen, elég hosszúra nyúlt a jegyesség, de mégiscsak egy Jacob Ford-örökshöz készültem hozzámenni. Az emberek

ezen a szinten igazán fényűző esküvőt várnak, az meg nem megy máról holnapra.

Maga a szertartás jövő februárban lesz, vagyis hat hónap múlva. Utána megkapom az első ötmillió dolláromat, és végre megszabadulok az ügynökömtől.

Komolyan annyi pénzt kerestek már rajtam és annyi bőrt lehúztak rólam, hogy ha ez így megy tovább, nem marad belőlem semmi.

– Hozol valakit az esküvőre? – kérdeztem Vuktól.

Mindenki tudta, hogy hatalmas cégvezér, de a magánéletben közismerten zárkózott.

Én is csak annyit tudtam, hogy Szerbiában született, és tízéves volt, amikor a családja az Egyesült Államokba költözött. A Thayerre járt, vegyészmérnöknek tanult, ott ismerkedett meg Jordannel is, akivel az utolsó két évben szobatársak lettek.

A legtöbben csak úgy hívják, hogy a „Szerb”, mert állítólag utálja, ha az igazi nevén szólítják, de szerintem ez csak olyan legenda. Jordan is mindig Vuknak hívja, és nem láttam rajta, hogy olyan nagyon zavarná.

De aztán ennyi. Semmi mást nem tudtam róla.

A magánéletéről totál semmi infó nem volt a neten, én meg furcsamód leginkább arra lettem volna kíváncsi, hogyan szokott randizni.

Mármint soha nem láttam nővel, pedig hát gazdag, egyedülálló és nagy befolyása van – ez pedig a manhattani nők felének szemében maga a vonzalom szentháromsága. Valakivel biztosan találkozzat, még ha talán nem is komoly a dolog.

Valami megfoghatatlan érzelem suhant át az arcán.

Talán.

– Ez nem igazi válasz.

Ha lenne más válaszom, mást válaszolnék.

– Nálad ez a „nehéz eset vagyok”-dolog valami szerep, vagy ösztönösen jön?

Mindkettő.

Halkan felnyögtem.

Láttam, hogy erre egy picit megrándul a szája széle. Ha bárki más lett volna, úgy fogalmaznék, hogy halvány mosoly jelent meg az arcán, na de álljon meg a menet! Vuk Markovic és a mosoly? Nem. Biztos csak képzelődtem.

– Csak mert...

Hirtelen valami légmozgás szakította félbe a sziporkázóan szellemesnek szánt válaszomat.

– Ne haragudjatok! – lihegte Jordan, ahogy visszaült a helyére. Annyira belemerültem a „beszélgetésbe” Vukkal, hogy észre sem vettem, hogy visszajött. – Kicsit tovább tartott, mint gondoltam.

– Minden rendben? – kérdeztem.

A homlokán mély ráncok rajzolódtak ki, és láttam, hogy a haja is kócos, mintha többször is beletúrt volna.

– Sajnos nem – mondta feszült hangon. – A nagymamám miatt hívtak. Igazad volt, tényleg nincs jól. Holnap Rhode Islandre kell mennem.

Orla a keddi összejövetel után egyből visszament a newporti birtokra.

– Hogyhogynincs jól? Ez most mit jelent? – kérdeztem aggódva.

– Még nem tudom. Az asszisztense csak annyit mondott, hogy minél előbb oda kell utaznom.

Ez nem hangzott valami biztatóan.

Azon kaptam magam, hogy a szám szélét harapdálom. Nem is az, hogy annyira közel álltam volna Jordan családjához, de nem akartam, hogy a nagymamájának baja essék.

Igazából miatta volt ez az egész egyezségünk is. Orla ugyanis megelégedte, hogy az egyetlen unokája képtelen öszszeszedni magának egy normális nőt, és tavaly év elején azzal az ultimátummal állt elő, hogy Jordan vagy megházasodik

két éven belül, és utána legalább öt évig házas is marad, vagy ő az egész családi vagyont jótékony célra fogja adományozni.

Potom százhuszmillió dolcsit.

Jordan nem sokkal ezután állt elő az ajánlatával, amit én egyből el is fogadtam, és most itt tartunk.

Holnap Rhode Islandre kell mennem.

Hirtelen összeállt a kép...

– De ha te holnap odamész, akkor...

– Igen, sajnos nem tudok elmenni veled a tortakóstolásra

– mondta bocsánatkérően. – Tényleg sajnálom, tudom, milyen nehéz volt összehozni ezt az időpontot.

Úgy volt, hogy másnap repülünk Kaliforniába, ahol találkozzunk Sammy Yuval, akinek az esküvői tortái a felső tízezer köreiben valóságos státuszsimbólummá váltak az utóbbi időben. A menyasszonyok szerte az országban *hónapokat* várnak a tortakóstoló-időpontokra. A párok csak emiatt képesek egész San Franciscóig elrepülni.

– Nem baj – csóváltam a fejem. – Majd kérünk másik időpontot. A családod most fontosabb.

– Attól tartok, hogy az esküvő előtt már nem tudnánk másik időpontot szerezni. Így is eléggé szorít minket az idő, az anyám pedig totál kiakadna, ha nem Sammy Yu sütné az esküvői tortát – mondta Jordan, és gondterhelten végighúzta két kezét az arcán. – És az a legrosszabb az egészben, hogy a magángépünkkel akar Rhode Islandre repülni, így nem tudsz azzal menni Kaliforniába. Arról nem is beszélve, hogy nem akarom, hogy egyedül menj a kóstolóra... Viszont... – Nem mondta tovább, csak sokatmondóan Vukra pillantott.

A gyomrom egyből remegni kezdett. *Té jó ég! Ne!*

– Vuk, tudom, hogy nagy kérdés, de el tudnád vinni Ayanát holnap San Franciscóba? – kérdezte aztán szinte könyörögve. – Neked van egy New York-i repülőd, nem? Csak erről a hétvégéről lenne szó, nagyon leköteleznél!

Megint Vukra pillantottam.

Annak a halovány melegségnek, ami talán megjelent a lelkében az előbb, most totál nyoma veszett. Olyan volt, akár egy kőszobor, a szája egyetlen vékony vonal, és úgy meredt Jordanre, mintha azt kérte volna tőle, hogy nyúzza le a saját bőrét, és készítsen belőle lábtörlőt a számomra.

Ez már több volt a soknál! Az rendben van, hogy nem kedvel, oké, de hogy ennyire elszörnyedjen még a gondolat-tól is, hogy velem kell utaznia!

– Kérlek! – folytatta Jordan. – Tudod jól, hogy senki mást nem mernék megbízni azzal, hogy elkísérje Ayanát, és tudod, milyen az anyám. Halálra fog székálni, ha nem szerezzük meg azt a tetves tortát.

Elviheti a gépemet – jelelte Vuk úgy, hogy közben rám sem nézett. ***Ehhez én nem kellek.***

Ez aztán már tényleg felháborító! Persze nagyvonalú ajánlat, hogy csak úgy kölcsönadja a magángépét, de az nagyon nem tetszett, hogy úgy beszélgetnek rólam, mintha ott se lennék.

– Nekem nem kell az a gép! – mondtam. – Majd megyek kereskedelmi járattal, mint minden normális ember.

– Nem, az túl körülményes lenne – ellenkezett Jordan. – Hétfő reggelre muszáj visszaérned, ráadásul mostanában rengeteg járatot törölnek az informatikai leállások miatt. – Újra Vukhoz fordult. – Két nap, ennyi az egész. Te ismered az ízlésemet, simán helyettesíthetsz azon a kóstolón, Ayana pedig nem szeret egyedül repülni.

Erre kicsit megremegettem. Most nem is az, hogy titok, hogy viszolygok a repüléstől, de úgy éreztem, ez egy kicsit túl személyes információ ahhoz, hogy csak így megossza Vukkal.

Nem is tudom, hirtelen *minden* túl személyesnek tűnt ahhoz, hogy vele megosszuk.

Vuk arcvonásai, ha lehet, még jobban megkeményedtek. Eddig csak bosszús volt, de most már kifejezetten ingerültnek tűnt.

Valahol azt reméltem, hogy nemet mond. Persze, egy privát jet jóval csábítóbb, mint egy zsúfolt járat, ami előtt Váliummal kell tettetömnöm magam, de még sosem voltam kettesben Vukkal.

Ő még itt, a város egyik legfelkapottabb éttermében is, ami tele volt emberekkel, képes volt kiszívni a levegőt a tereméből. Olyan volt, mint egy fekete lyuk – erős, megkerülhetetlen, ami mellett valahogy minden eltörpült.

Jól van – mutatta kökemény arccal. ***Elmegyek vele. De csak egy hétvége.***

– Remek! – mondta Jordan, és szinte hallani lehetett, ahogy a nagy kő leesik a szívéről. – Köszönöm, haver! – Újra megszorította a kezem. – Szuper lesz, ugye, édesem?

– Aha – mosolyogtam olyan erőltetetten, hogy az arcom is belefájdult.

Ha színésznőnek mentem volna, nem pedig modellnek, már rég kirúgtak volna.

Szerencsére Vuk nem vette észre a szálnalmas próbálkozásomat, hogy lelkesedést színleljek, mert továbbra sem vett rólam tudomást.

Mintha Jordan visszatérése átbillentett volna benne egy kapcsolót. Az udvariasan könnyed társalgásból egy pillanat alatt képes volt átváltani a totális ignorálásba.

Jól van. Felőlem. Mégiscsak jobb egy csendes útitárs, mint olyasvalaki, aki nem tiszteli a határokat.

Amúgy meg csak egy tortakóstoló az egész. Mármint nyilván jobb, mintha a fehéreneműmet segítene kiválasztani a nászéjszakára, nemde? Odarepülünk, lenyomjuk a kóstolót, aztán jövünk is vissza. Egy hétvége Kaliforniában. Ennyi. Nem nagy ügy.

Megint a vízért nyúltam, és az a hülye, hivalkodó eljegyzési gyűrűm megint megcsillant az erős fényben. Az ilyesmi egyáltalán nem az én stílusom, csak Jordan ragaszkodott hozzá, hogy valami feltűnő legyen. Mert „a látszat fontos”.

Vuk hunyorogva nézte a gyűrűt. A pillantása szinte belefúródott a gyémántba, majd lassan megindult a kezemen, végig a karomon, és találkozott a tekintetemmel.

Megint csupa libabőr lettem.

Lenyeltem egy kortyot a vízből. Fémes íze volt. Hát persze. Mi más?

3. FEJEZET

Ayana

A jó hír az, hogy Vuk nem nyírt ki valahol úton San Francisco felé. A rossz hír viszont, hogy ezután még nagyjából tizennyolc órát kell együtt töltenünk, és nincs rá garancia, hogy később sem törnek felszínre a gyilkos ösztönei valahol a tortakóstolás és a New York-i hazatérés között.

A reggeli közlekedési káosz meg a Közép-Nyugaton dúló viharok miatt a tervezett időpontnál jóval később landoltunk. Így aztán nem maradt már időnk bejelentkezni a szállodába a kóstoló előtt, úgyhogy csak a repülő mosdójában tudtam kicsit felfrissíteni magam.

Hidratáló krém, pipa.

Rúzs újrakenve, pipa.

Lapos cipő lecserélve egy tűsarkú Louboutinra, pipa.

Amint kiléptünk a gépből, már egy fekete Rolls-Royce várt bennünket a kifutón.

Vuk udvariasan megvárta, amíg beszállok, majd ő is beült – bár a „beült” talán nem is megfelelő kifejezés, ugyanis

kínosan ügylet rá, hogy a lehető legtávolabb helyezkedjen el tőlem. Olyan erővel préselte magát az utastér másik oldalához, hogy azon sem csodálkoztam volna, ha egyszer csak valami furcsa milliárdos–gépkocsi hibridet alkotva eggyé olvad a járművel.

– Nincs ám semmilyen fertőző betegségem – jegyeztem meg –, ülhetsz normálisan. Nyugi, nem harapok.

Semmi válasz.

Mily meglepő! Amikor felszálltam a repülőjére, kerek két másodpercnyi szemkontaktusra méltatott, azóta nagyjából végig úgy tett, mintha nem is léteznék.

Eljátszottam a gondolattal, hogy hozzáérek, hátha elolvad, mint a Gonosz Nyugati Boszorkány Őz birodalmában, de mivel szerettem volna egy darabban odaérni a kóstolóra, inkább előkaptam a mobilomat.

Eredetileg a kedvenc parfümbloggerem legújabb posztját akartam megnézni, de ezt rögtön el is felejtettem, amint megláttam a kijelzőn villogó nevet.

Mindössze négy betű volt, de máris görcsbe rándult a gyomrom.

– Szia, Hank! – szóltam bele, és igyekeztem normális hangon megszólalni, de azért kicsit elfordultam Vuktól, és az átlagosnál valamivel halkabban beszéltem. Persze tudtam, hogy így is hallhatja, de talán ettől az illúziótól vártam némi vigaszt, hogy lehet esetleg még egy hangyányi magánéletem, nem tudom.

Mindenesetre amikor az ügynököm hívott, arra mindig rosszul reagáltam, ahogy most is. Egy ideje már azt is képtelen vagyok felfogni, hogy hihettem valaha is, hogy ő az én oldalamon áll.

Hát igen, a felnőtté válás egyik legfájdalmasabb leckéje, amikor rájössz, hogy akikben a legjobban bíztlál, pont ők szúrnak elsőként hátba, amint lehetőségük nyílik rá.

– Ayana! – csordogált Hank olajosan csúszós hangja a készülékből. – Minden rendben volt az úton? Megérkeztél Kaliforniába?

– Igen. Épp most megyünk a kóstolóra.

– Nagyszerű. Jól hallom, hogy Vuk Markoviccsal vagy?

A vállam megfeszült. Én egy szóval sem említettem ezt Hanknek, ő mégis tudott róla. Ahogy *mindig* mindenről.

Pár hónapja ettől már olyan szinten paranoiás lettem, hogy töviről hegyire átkutattam az egész lakásomat meg minden cuccomat, hátha be vagyok poloskázva, de nem találtam semmit. Ami viszont csak tovább rontott a helyzeten, mert akkor legalább érteném.

– Igen, volt olyan kedves, hogy felajánlotta, hogy elhoz a gépével, mivel Jordan nem tudott eljönni. – Azt nem kérdeztem, hogy egyébként úgy mégis honnan tud ő erről.

Hank ugyanis az a fajta, aki rögtön lecsap, ha a másikban megérzi a gyengeség legapróbb jelét is, és ha észreveszi, hogy engem mennyire felkavar ez a látszólagos mindentudása, akkor csak azért is rátesz még egy lapáttal.

– Roppant gáláns gesztus! – A háttérben egy ajtó csukódott be, majd eszpresszógép zúgása hallatszott. – Figyelj csak, nem szívesen zavarlak így hétvégén...

Erre majdnem hangosan felnevettem.

Ha valakinek, akkor Hanknek soha nem voltak aggályai, hogy engem mikor zavarhat, és mikor nem. Egyszer képes volt kirángatni a fogorvosi székből is, hogy azonnal rohanjak a belvárosba, mert az utolsó pillanatban bejött egy casting.

– ...csak gondoltam, felhívlak, hogy biztosan tudjam, időben visszaérsz-e a hétfő délelőtti fotózásra a Delamonte Cosmeticsnél. – *Mert különben?* Hank itt ügyesen hatásszünetet tartott, hogy a ki nem mondott fenyegetésnek legyen ideje kitölteni a csendet, majd így folytatta: – Tudod, ez nagyon fontos ügyfél. Az ügynökség roppant csalódott lenne,

ha bármilyen módon veszélybe sodornád ezt a kampányt, kivált a mostanság egyre szaporodó... egyéb elfoglaltságaid fényében.

A körmöm mélyen belevájt a kocsi bőrülésébe. Az „egyéb elfoglaltságokkal” egyértelműen az esküvői előkészületekre utalt.

Hank és az ügynökség vezetői nem repestek az örömtől, amikor elmondtam nekik, hogy eljegyeztek, de egészen a múlt hónapig nem csináltak belőle nagy ügyet. Valahol érthető, mert addig nem is nagyon történt semmi, amióta viszont beindultak az előkészületek, és a különböző teendők szinte teljesen betöltötték a naptáramat, folyton a nyakamban lihegnek.

– Ha jól emlékszem, eddig még egyetlen kampányt sem sodortam veszélybe – mondtam. – Hétfő reggelre otthon leszek. Ne aggódj!

– Az jó. Mert ellenkező esetben kénytelenek leszünk levonni az elmaradt bevételt, valamint a projektekre eddig fordított teljes költséget a következő gázsidból.

Éreztem, ahogy a harag lángra kap a torkomban, de az utolsó pillanatban visszanyeltem, mielőtt olyan szitokáradat tört volna ki belőlem, amitől egy kikötői rakodómunkás is zavarba jönne.

– Megértettem.

Csak nyugodtan, csak higgadtan! Nem fogom hagyni, hogy észrevegye rajtam a pánikot.

Hank ezek után egyszerűen kinyomott, én pedig vettem egy nagy levegőt, majd szépen visszajtettem a telefont a táskámba.

Persze nem azért hívott, mert annyira aggódott volna, hogy esetleg kihagyom a fotózást. Egy fenét! Csak megragadta az alkalmat, hogy ismét tudatosítsa bennem, mekkora hatalma van felettem. Hogy megint emlékeztessen rá: a marékban tart azzal a hülye szerződéssel, amit tizenkilenc éves

koromban írtam alá, amikor még azt sem tudtam, mit csinállok.

A harag leért a gyomromba, és émelygésbe váltott. Hat hónap.

Csak ennyit kell még kibírnom. Utána felmondom azt a rohadt szerződést, és örökre megszabadulok tőlük.

Már évek óta ki akarok lépni, de erre korábban esélyem sem volt. Most viszont... amióta Jordan előállt ezzel az ötlettel...

Újabb nagy levegő, aztán visszafordultam. Alig volt időm összeszedni a gondolataimat, mert az arcom egyből felforósodott, ahogy Vuk fürkésző pillantásával találtam szembe magam.

Az ügynököd volt?

Persze tudtam, hogy tisztán hallotta a teljes beszélgetést, mégis annyira meglepett a kérdés, hogy beletelt egy jó másodpercben, mire meg tudtam szólalni.

– Ja. Egy... lesz egy fotózás hétfőn.

Elég feldúlnak tűnt a hangod.

Nem elég, hogy ő kezdeményez beszélgetést, most még az érzelmeim miatt is aggódik?

Hirtelen az jutott eszembe, hogy a kocsiban talán rejtett kamerák vannak, és valami valóságshow-ba csöppentünk, de abban azért eléggé biztos voltam, hogy Vuk Markovic soha nem alacsonyodna le erre a szintre.

Ehelyett tettem, amihez a legjobban értek: kitérő választ adtam.

– Nem vagyok feldúlt, csak kicsit stresszes az egész. – Majd rávillantottam azt a mosolyt, amivel a Delamonte Cosmetics szerződést is sikerült megszerezniem. – És veled mi a helyzet? A te cégedben minden oké?

Nem valami érdekes beszédtema, de most csak ezt tudtam bedobni.

Mit mondott neked?

Na, ennyit a kitérésről.

– Csak emlékeztetett rá, hogy hétfőn lesz ez a fotózás.
– Nem fogom Vuk előtt kiteregetni a legsötétebb titkaimat. Még Jordan sem tudja, mennyire szörnyű ez a dolog Hankkel. – Miért érdekel ennyire, mit mondott? Csak nem te is ügynököt keresel?

Ezt csak viccnek szántam, de Vuk homlokán elmélyültek a ráncok.

Hank Carson. Így hívják, ugye?

Bólintottam, és igyekeztem leplezni meglepettségemet. Az ügynököm neve ugyanis nem olyan információ, amit mások számontartanak, legalábbis azok biztosan nem, akik nem a szakmában dolgoznak.

Vuk arca elkomorodott, valahogy az egész kisugárzása még hidegebb lett, mintha valahol máshol járt volna. Aztán mintha egy sötét villanást láttam volna a szemében, amitől az egész karom tiszta libabőr lett.

Zavaromban keresztbe tettem a lábam, aztán megint viszsza, a gyomromban furcsa melegséget éreztem, pedig komolyan rázott a hideg. Mintha Vuk azon agyalna, hogy kinyírja Hanket... Miattam?

Ne már! Ez tiszta hülyeség. Ugyan miért tenne ilyet? Hisz még csak nem is kedvel engem.

Oké, de miért is remegett meg a mellkasom ettől a feltételezett védelmező szándéktól?

Azért, mert amióta New Yorkba költöztél, soha senki nem védett meg téged semmitől. Legalábbis merő önzetlenségből biztosan nem. Csak ha valamire számíthatott tőled viszonzásul.

Nyilván hallucinálok. Ez egyszerűen nem olyan világ, ahol Vuk Markovic védelmezni akarna engem bármitől.

De a csend a kocsiban úgy dübörgött, mint a saját szívverésem, és egy pillanatig, csak egyetlen pillanatig azt hittem, hogy talán...

Odakint egy autó hangosan dudált. Vuk arca megkeményedett, hátradőlt, és elővette a telefonját, mintha mi sem történt volna. Mert hát valóban nem is történt semmi.

Legfeljebb most már biztosan tudja az ügynököm nevét. Ennyi.

Elfordultam, és kinéztem az ablakon, míg a szívverésem lassan visszaállt a normális tempóra. És amíg a pulzusom szépen lecsillapodott, és a világ a helyére billent, az autó lassan araszolt a délutáni forgalomban.

Nem történt semmi.

Mégsem tudtam teljesen elúzni azt a halvány melengető érzést, ami megült a gyomromban, és ott is maradt egészen az út végéig.

Szó szerint az utolsó percben értünk oda a cukrászdába. A recepciós bejelentett bennünket, és rögtön mentünk is hátra a kóstolóterembe, amely már elő volt készítve: az asztalokon ott sorakoztak a különböző kávék, teák és persze a csodálatos torták.

– Helló! Sziasztok! – üdvözölt bennünket Sammy Yu széles mosollyal. Jóképű, barátságos fickó volt, egész magas, az álla szögletes, fekete haja rövidre nyírva, és az egész lényéből sugárzott a lazaság. – Ayana és Jordan, igaz? Nagyon örülök, hogy itt vagytok!

– Mi is örülünk, hogy megismerhetünk – ráztam meg a felém nyújtott kezét. – Az a helyzet, hogy Jordan családjában sajnos kisebb vészhelyzet adódott, így nem tudott eljönni, ő itt Vuk, Jordan násznagya és tanúja. Ma ő lesz Jordan, vagyis hát, szóval mindenben ő helyettesíti.

Vuk kurtán biccentett.

Sammy felvonta a szemöldökét.

Gondolom, nem sűrűn fordul elő, hogy a vőlegény a tanúját küldi maga helyett tortát kóstolni, de Sammy volt anynyira profi, hogy ehhez ne fűzzön semmilyen megjegyzést.

Leültünk az egyik asztalhoz, a recepciós pedig már hozta is a pezsgőspoharakat, majd a következő óra azzal telt, hogy én Sammyvel beszélgettem az esküvőről, az előkészületekről, és közben sorra kóstoltuk a finomnál finomabb tortákat.

Sammy hat különböző ízesítésű tortát készített elő a Jordannel korábban kitöltött és megküldött kérdőívek alapján.

Ami azt illeti, én tényleg mindegyiktől eldobtam az agyam.

Azt kell mondjam, meg tudom érteni, hogy a népek képesek a fél országot átutazni ezért. Kicsit tartottam attól, hogy ez a Sammy-dolog túl van lihegve, de nem. Ezek a torták valóban mesterművek voltak.

– Ha megvan az íz – mondta Sammy –, akkor a következő lépés a tortadizájn lesz. A jövő héten küldök pár vázlatot. Na, melyik ízlik a legjobban?

– Én mindet imádom, de leginkább erre hajlok – mutattam a málnás-mandulás ízesítésű remekműre. – Vuk, te mit gondolsz?

Ő is minden tortából evett már egy-egy falatot, de eddig semmilyen reakciót nem láttam az arcán.

Tè ezt akarod választani?

Elfintorodtam.

– Miért, neked nem ízlik?

Nem arról van szó, hogy nekem ízlik-e, vagy sem. Megint az a metsző pillantás. ***Csak Jordan utálja a mandulát.***

A francba. Tényleg.

Jordan tényleg rühelli a mandulát, ez totál kiment a fejemből, pedig menyasszonyként ugyebár az ilyesmivel tisztában kellene lennem. Nem is értem, miért nem jelezte ezt

az űrlapján. Pedig tuti, hogy kitöltötte, a saját szememmel láttam, és együtt küldtük el.

– Jaj, tényleg! Basszus, ezt elfelejtettük megadni az űrlapon! – próbáltam valami vihogásfélével elütni a dolgot. – Igen, mert a Met-gála után csináltuk, és eléggé le voltunk strapálva. Most meg valószínűleg a repüléstől vagyok ilyen kelekótya...

Ahogy Vuk megint rám szegezte a tekintetét, mintha a gyanú sötét árnyékát láttam volna az arcán. Éreztem, hogy a pulzusom az egekbe szökik.

Nyugi! Nem tudja. Honnan tudná? És akkor mi van, ha kiment a fejemből, hogy Jordan utálja a mandulát? Van ilyen, nem? Azért ez mégsem akkora gáz, mintha kivágtam volna a szemébe a jegygyűrűmet, és a hajamat tépve üvöltöztem volna, hogy gyűlölöm.

Amúgy meg akkor sem lenne semmi, ha Vuk történetesen tudna a mi kis megállapodásunkról. Hiszen Jordan barátjaként bizonyára nem az lenne az első dolga, hogy rohanna Jordan nagymamájához bemószerolni minket. De persze engem még gyűlölhét annyira, hogy képes, és tönkreteszi a tervünket.

Ha bárki másról lett volna szó, erre az egész feltételezésre azt mondtam volna, hogy röhejes.

De ez itt Vuk Markovic! Nála semmit nem lehet kizárni.

Egy végtelennek tetsző, feszült pillanat után Vuk ismét Sammyre figyelt.

Megkönnyebbülést kellett volna éreznem, de nem. A gyomromban a görcs tovább keményedett. Képtelen voltam szabadulni attól az érzéstől, hogy Vuk ezt a kis bakimat a mandulás tortával feljegyzi valami mentális mappába, amelyet rólam vezet valahol az agyában.

Sammy szórakozottan figyelt bennünket.

– Tehát akkor mandula kizárva. Rendben, megjegyzem. – Tapintatosan nem reagált az iménti kis incidensre. – Esetleg van második kedvenc?

– Szerintem a mogyorós-csokoládés vajkrém vagy a rózsza és Earl Grey. – Az utóbbi nekem közelebb áll az ízlésemhez, de ketten kellene döntenünk, próbáltam ismét bevonni Vukot. – Neked melyik jön be jobban?

Nem számít. Nem én veszlek feleségül.

Ritkán veszítem el a türelmemet. A szüleim belém nevelték, hogy soha ne rendezek jelenetet nyilvánosan, ezért inkább kerülöm a nyílt konfliktusokat.

De baszki!

Vuk most tényleg *bunkón* viselkedett, és a hétórás repülőút, az a telefonhívás Hanktól, meg az a tonna cukor, amit itt magamba toltam, tényleg betette a kaput. Rohadtul elegendő lett ebből a passzív-agresszív játszmából.

Jelnyelven válaszoltam neki, mert nem akartam, hogy Sammynek még kellemetlenebb legyen a szitu.

Azt én is tudom. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy szerinted Jordannek melyik ízlene jobban. Kemény mozdulatokkal jeleltem. ***És nagyra értékelem, hogy időt szántál rám, és elkísértél, de az nagyon nincs ínyemre, hogy ennyire képtelen vagy együttműködni velem. Elfogadtad, hogy elkísérsz. Akkor légy szíves, viselkedj normálisan, és válassz ki egy tetves ízt, vagy menj a francba! Nélküled is el tudok jutni a szállodába.***

Sammy szeme ide-oda ugrált köztünk. A szoba olyan csendes lett, hogy odakintről tisztán hallottuk, ahogy a recepciós valamit begépelt a számítógépbe.

Katt. Katt. Katt.

A szívem nagyjából ugyanezt az őrült ritmust verte a mellkasomban. Nem voltam biztos benne, hogy Vuk nem pattan-e fel a következő másodpercben, és egy szó nélkül itthagya Kaliforniában, de az az igazság, hogy ez a gondolat szinte felvillanyozott.

A következő pillanatban aztán alig észrevehetően a rózsza és Earl Grey ízesítésű torta felé biccentett, anélkül, hogy egy pillanatra is levette volna rólam a szemét.

***Jordannek mindegy. Hozzád viszont sokkal jobban il-
lik.***

Honnan tudta, hogy...

Ne már! Kettőből választhatott. Vagyis ötven százalék esélye volt, hogy azt választja, ami nekem is jobban bejön. Ez nem jelent semmit.

– Legyen akkor a második – simítottam végig a szoknyámon, és közben egy mosolyt villantottam Sammyre. Szegény srác valószínűleg már most bánta, hogy elvállalt minket.

– Nagyszerű! Akkor a részleteket megbeszélem Verával. Addig is – mutatott a maradék tortaszeletekre az asztalon –, nyugodtan egyetek, igyatok, amennyi belétek fér. Mindjárt visszajövök, aztán egy kis pezsgővel megünnepeljük, hogy sikerült választani.

Egy ideje már érett ez a kis kirohanásod... – jelelte Vuk, miután Sammy otthagyt bennünket.

Elvörösödtem.

Csak mert te ennyire...

Képtelen vagyok együttműködni veled?

Szinte kihallottam a gúnyt a kézjelekből.

Már épp jól oda akartam vetni neki valamit, de bármi is lett volna az, a torkomon akadt a szó, mert hirtelen felállt, odalépett hozzám, és a hüvelykujját gyengéden végighúzta az arcomon.

Totál lefagytam.

Még soha nem ért hozzám. Egyetlenegyszer sem. Még akkor sem fogtunk kezét, amikor bemutatkoztunk.

Az izmaim feszülten várták a parancsot az agyamtól, hogy akkor most meneküljünk, vagy hajoljunk közelebb hozzá.

A keze érdes volt. És erős. De ez az érintés! Ebben valami végtelen gyengédség volt, ahogy a szám sarkát megérintette.

Aztán már vége is volt. Az oxigén pedig úgy tódult a tödőmbbe, mintha órákig nem vettem volna levegőt.

Ösztönösen odanyúltam én is, ahol az imént az ujja a bőrmhöz ért. Egy leheletnyi melegség még ott maradt belőle.

Az ajka elvékonyodott. A kezét egy szalvétába törölte, majd az összegyűrt papírt a mellettünk lévő szemetesbe dobta, utána pedig valamit odafirkantott egy tiszta szalvétára.

Felém tolta, a tekintete közben ugyanolyan hűvös maradt.

KRÉM VOLT AZ ARCODON.

Aha. Végül is.

Éreztem, ahogy a forróság végigterjed a nyakamon és a mellkasomon. Mi a franc van már velem? Most mit csinállok minden apróságból ekkora ügyet?

Szerencsére Sammy épp ekkor tért vissza, így megúsztam, hogy erre bármit is reagálnom kelljen.

Mindketten visszautasítottuk a további pezsgőt. Gyorsan aláírtam még a megrendelést, és tizenöt perccel később már indulóban is voltunk a szállodába.

Ez volt ma az utolsó tortakóstoló a cukrászdában. A nap már lemenőben volt, mire kiléptünk az utcára, és noha tulajdonképpen akár egyből indulhattunk is volna vissza New Yorkba, észszerűbbnek tűnt, hogy maradjunk Kaliforniában, és rendesen kialudjuk magunkat, mint huszonnégy óra leforgása alatt oda-vissza átrepülni az egész kontinenst.

A Fashion Week meg a többi rengeteg fotózás amúgy is rendesen lestrapált már, úgyhogy ha egy mód van rá, igyekszem kicsit kímélni magam.

– Mr. Ford és Ms. Kidane, üdvözljük önöket a Winchesterben! – csilingelte a recepció a hotelben. Átadtam neki az igazolványomat a bejelentkezéshez, de ekkor döbbsentem

csak rá, hogy elfelejtettem szólni nekik, hogy nem Jordannel jövök. Mindenesetre sem Vuk, sem én nem tartottam fontosnak, hogy most nekiálljunk magyarázni a helyzetet. – Úgy látom, egy éjszakára foglalták le a királyi lakosztályunkat. Örömmel jelentem, hogy minden készen áll. Tessék, a kulcsok. A liftek a folyosó végén találhatóak, balra. Ha bármire szükségük van, csak tárcsázzák a nullát, és szívesen állunk rendelkezésükre.

Sziszegve szívtam be a levegőt. *Baszki!*

Jordannel egy egyhálószobás lakosztályt foglaltunk, mert ugyebár a látszat fontos. Nekem meg totál kiment a fejemből, hogy ha Vukkal jövök, akkor szólni kéne nekik, hogy változott a terv.

Láttam, hogy Vuk izmai is megfeszülnek.

– Elnézést, az utolsó pillanatban történt egy kis változás. Tudom, hogy előbb kellett volna szólnom, de tudja, elég zűrös volt ez a nap... – mosolyogtam zavartan a recepcióra. – Esetleg megoldható lenne, hogy egy plusz lakosztályt még hozzátegyen a foglaláshoz? Mármint hogy... szóval külön szobában szeretnénk aludni, ha lehet.

A recepciós mosolya megremegett.

– Felettébb sajnálom, hölgyem, de jelenleg minden szobánk foglalt. Tudja, ezen a hétvégén Riley K. ad koncertet a városban, és tudomásom szerint a környék minden szállójában százszázalékos a kihasználtság. A királyi lakosztály az egyetlen hely, amelyet fel tudok kínálni önöknek. De... – tette hozzá valamivel vidámabb hangon – ...ott van pótágy is, tehát mindenképpen meg tudják oldani. Ez így megfelelő önöknek?

Vuk keze ökölbe szorult a pulton.

Nagyot nyeltem. Csak remélni tudtam, hogy nem épp azt képzelem, hogy engem fojtogat. Ha már egy lakosztályban kell aludnom vele, azért jó lenne élve megúszni a dolgot.

– Hölgyem? – sürgetett a recepciós.

– Khm, hát... – sandítottam Vukra. Ő egyetlen telefonhívással bizonyára el tudná intézni, hogy valahol a városban kapjon egy számára megfelelő lakosztályt. A francba is, ha olyan kedve volna, akár az egész kócerájt felvásárolhatná. De nem ajánlotta fel, hogy intézkedik, én meg nem akartam megkérni. – Nem gond, köszönjük! Akkor megoldjuk így.

A lakosztályunk a szálloda legfelső emeletén volt. Egy tágas nappali, egy étkező, egy hálósoba márványfürdőszobával, és igen, egy pótágygal.

Egy nagyon kicsi, igencsak rozogának látszó pótágygal.

Valószínűleg bárki másnak simán megfelelt volna, de Vuknak egyáltalán nem. A fickó több mint egy kilencven magas, és simán van kilencven kiló. Pusztá kézzel össze tudná roppantani azt a vacakot.

– Nyugodtan lehet a tiéd az ágy – ajánlottam fel. – Nem igazán hiszem, hogy... khm, hogy ezen elférnél.

Nem. Az ágy a tiéd.

Jól van. Ezen aztán nem fogunk összeveszni.

Bármennyire is együttéreztem vele, nem tehetek róla, de egyszerűen imádom a selyem párnahuzatot és a Duxiana matracokat. Lőjetelek le! Ez van.

Épp nekiláttam kipakolni a piperecuccaimat, és közben azon agyaltam, hogy mit is kérjek a szobaszerviztől, amikor bekövetkezett az elkerülhetetlen.

Vuk ledobta a holmiját a pótágyra, és leült.

A váz baljósan megreccsent.

És mielőtt bármelyikünk felfoghatta volna, hogy mire is figyelmeztet ez a hang, a pótágy fájdalmas nyekkenéssel összezsugorlott alatta.